

**ÚJRA
MEG
ÚJRA**

LYNN PAINTER

ÚJRA
MEG
ÚJRA

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Lynn Painter: *The Do-Over*
First published in 2022 by Simon & Schuster BFYR,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas, New York,
New York 10020

Fordította
Nimila Ágnes

Szerkesztette
Winter Angéla

ISBN 978-963-636-274-4

Minden jog fenntartva

Text © Lynn Painter 2022
Cover illustration © Liz Casal 2022
Cover design by Sarah Creech © Simon & Schuster, Inc. 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Nimila Ágnes 2024

A magányosaknak,
az örök álmodozóknak
és azoknak, akik könyvlapokon lelnek barátokra.

FONTOSAK vagytok, és LESZ happy end.

A való életben néha többet kell rá várni,
mint a könyvekben.

PROLÓGUS

VALENTIN-NAP ELŐESTÉJE

Amikor beköszönt a Valentin-nap a maga sziruposan édes, szívecskés valójában, kétféle embert talál.

Egyrészt az ünnep elkötelezett rajongóit, a menthetetlen romantikusokat, akik a szerelem eszméjének a megszállottai. Ők azok, akik hisznek a sorsban, a lelki társban és abban, hogy az univerzum azért küld szárnyas kis puttókat, hogy kilőjék nyilaikat a kiválasztott egyedülállókra, így megfertőzve őket az igaz szerelemmel, amitől álmatagok lesznek, és beveszik a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” mesét.

Aztán ott vannak a cinikusok, azok a mogorva lelkek, akik Hallmark-ünnepnek tartják, és meggyőződésük, hogy ha létezik igaz szerelem, akkor azt spontán módon, bármely tetszőleges napon, kötelező ajándékozás nélkül is ki lehet fejezni.

Nos, én egyik sem vagyok, és mégis mindkét táborba tartozom.

Szerintem a Valentin-nap egy túlkommercializált Hallmark-ünnep, de azt is gondolom, hogy semmi rossz nincs abban, ha kiélvezzük a materiális mellékhatásait. Ide a csokoládéval és virággal, és ha már beugrasz a legközelebbi könyvesboltba, dobj melléjük egy ajándékutalványt is!

És igen, hiszek az igaz szerelem létezésében. De erősen gyanítom, hogy a sors, a lelki társ és a szerelem első látásra fogalmakat ugyanazok az emberek találtak ki, akik még mindig arra várnak, hogy a Télapó elhozza nekik a kiskutyát, amit hétéves korukban kértek.

Más szóval, én *abszolút* nyitott vagyok a szerelemre, de kizárt, hogy csak üljek a fenekemen, és a jó szerencsétől várom, hogy majd megadja nekem.

A sors a balekoknak való.

A szerelmet meg kell tervezni.

A szüleim egy hónapnyi randizgatás után, Valentin-napon házasodtak össze.

Tizennyolc évesen szenvedélyesen, vadul egymásba szerettek. Azonnal. Anélkül, hogy figyelembe vették volna a rideg tényeket, azaz például összeillenek-e, vagy hasonló-e a vérmérsékletük.

Bár ez a meggondolatlan viselkedés vezetett... hát... *hozzám*, de ez vezetett az évekig tartó veszekedésekhez és kiabálásokhoz is, ami egész gyerekkoromra rányomta a bélyegét, mi-

előtt a kapcsolatuk üvöltözős szakításba torkollott kertünk kerubokkal díszített kis szökőkútja mellett.

De azért, hogy ők képtelenek voltak használni a logikát az érzésekkel szemben, én megtanultam tisztán látni, és okulni a hibákból. Ahelyett, hogy olyan fiúkkal talizgatnék, akiktől elájulok, de egyáltalán nem illenek hozzám, csak olyanokkal randizom, akik megfelelnek a pró és kontra érveimnek. Csak olyan srácok jöhetnek szóba, akikkel papíron (vagy egy Excel-táblázatban rögzítve) legalább öt közös érdeklődési körünk van, nagy vonalakban fel tudják vázolni a terveiket tíz évre előre, és nem úgy öltözködnek, mint akiket kizárólag a kosárlabda hoz lázba.

Ezért volt Josh tökéletes választás.

Már az első találkozásunkat követően kipipálhattam az összes rubrikát a pasizós ellenőrző listámon, és az együtt töltött három hónap alatt mindennap túl is teljesítettem.

Szóval, izgatott voltam, amikor azon a Valentin-előestén a szekrényem előtt állva kiválasztottam a tökéletes ruhát a következő napra. Nem a pucér, nyilakkal felszerelt puttók vagy a fenomenális meglepetések, hanem a terveim miatt. Az egész napot előre kitaláltam – az ajándékot, a mondandómat, illetve ezek megfelelő időzítését –, hogy pontosan úgy történjen minden, ahogy elképzeltem.

Vagyis tökéletesen.

Miért várnék a sors segítségére, amikor én magam is kézbe vehetem az irányítást?

VALLOMÁS #1

Tízéves koromban elkezdtem kézzel írt, személyes vallomásokat gyűjteni magamról egy dobozba, amit a szekrényembe rejtettem, hogy ha bármi történne velem, az emberek tudják: több vagyok, mint egy szabálykövető, csendes lány.

AZ ELSŐ VALENTIN-NAP

Amikor Valentin-napon megszólalt az ébresztőm, elmosolyodtam. Kezdjük azzal, hogy tényleg volt barátom, és nem is csak az „egynek jó lesz” kategória. Josh okos volt, és jóképű, és a Hazelwood Gimnázium diákjai közül vitathatatlanul neki volt a legnagyobb esélye arra, hogy sikeres karriert fusson be. Minden alkalommal, amikor együtt tanultunk, és ő feltette Ivy League márkájú, teknőctarkamintás szemüvegét, esküszöm, szinte elolvadtam a gyönyörűségtől, és az egész testemet kellemesen bizsergető melegség járta át.

Utólag beagondolva, ez az érzés valószínűleg valamiféle pitvari defektus volt, amit a masszív feketekávé- és energiaital-fogyasztásom okozott. De ezt akkor még nem tudtam.

Kitakaróztam, kikászálódtam az ágyból, nem törődve az-
zal, hogy Logan tátott szájjal, álomittasan szuszog az ágy má-
sik oldalán. A hároméves mostohatestvérem szeretett belo-
pózni a szobámba, és velem aludni, mert meggyőződése volt,
hogy csodálatos vagyok.

Mondjuk, ebben igaza van. Mert ahogy odasétáltam az
asztalomon heverő heti tervezőmhöz, *csodálatosnak* is érez-
tem magam. A *Lovert* dúdoltam, majd feltettem a szemüve-
gemet, és átnéztem a napi listát.

Tennivalók – február 14.

- ☛ Átnézni az ösztöndíjtervezős mappát
- ☛ Tanulni az irodalomdolgozatra
- ☛ Emlékeztetni Anyát, hogy küldje be e-mailben
a biztosítási kártya másolatát az irodába
- ☛ Emlékeztetni Apát a szülői értekezletre,
és rászólni, hogy írja is be a naptárába
- ☛ E-mailt írni a gyakornoki program
tanácsadójának
- ☛ Ajándékot venni Joshnak
- ☛ Kimondani Joshnak, hogy „szeretlek”!!!!!!!!!!!!

Az utolsónál elidőztem, felkaptam a tollamat, és szívecskéket rajzoltam köré. Még soha nem mondtam ki romantikusan *ezt a szót*, és mivel a harmadik hónapfordulónk történetesen pont ERRE a napra esett, szinte olyan volt, mintha az univerzum *nekem* találta volna ki.

Az izgalomtól felpezsdülve mentem be a fürdőszobába, és megnyitottam a zuhanycsapot. Ahogy a kezemet a vízszugár alá dugtam, hogy ellenőrizsem a hőmérsékletet, egy hangot hallottam kintről:

– Ööö... nemsokára végzel?

Ahh. Megálltam egy pillanatra, majd beléptem a vízszugár alá.

– Még csak most kezdtem!

– Joelnek pisilnie kell. – Lisának, apám feleségének a hangja olyan volt, mintha az ajtóra tapasztotta volna a száját. – Bocsi!

– Nem tud felmenni az emeletre? – Sampont öntöttem a kezembe, és a hajamba dörzsöltem. Imádtam az ikreket, de kisgyerekekkel élni néha szívás.

– Ott most apád van éppen.

– Kérek szépen pár percet! – sóhajtottam. Kapkodva zuhanyoztam le, de nem hagytam, hogy ez a kis közjáték kedvemem szegje. Miután megtörülköztem, és felvettem a köntösömet, elrohantam Lisa és a nyugós Joel mellett, vissza az alagsori hálószobámba. Sietve megszártítottam a hullámos hajamat – még mindig szerelmes dalokat dúdolva –, mielőtt bedugtam a vasalót, és gőzzel kiszedtem a ruhám jobb ujján

lévő, bosszantó gyűrődést. Tudtam, hogy a legjobb barátom, Chris megrökönnyödve nézne, és azt mondaná, hogy túl precíz vagyok, de miért hagynám benne a gyűrődést, amikor mindössze két perc alatt el is tudom tüntetni?

Felöltöztem, és felszaladtam az emeletre, hogy betoljak egy fehérjeszeletet, mielőtt elindulok a suliba. Ahogy feltéptem a csomagolást, a mikró mellett álló piteformára tévedt a tekintetem, ami maga volt a megtestesült kísértés. *Azta, ennek a maradék francia csokoládés pitének biztosan csodás íze lehet* – gondoltam, miközben nagyot haraptam a mogyoróvajjas fehérjeszeletből, de nem jó ötlet cukorral és szénhidráttal kezdeni a napot.

Elfordítottam a tekintetemet a csokis sütiről, és tovább rágcsáltam a száraz fehérjeszeletet.

– Te jó ég, lassabban! – Apám az asztalnál ült, újságot olvasott és kávéit ivott, mint minden reggel. Feltűnően vörös haja volt, az én hígított rézbarna változatomhoz képest sokkal látványosabb. Rám mosolygott, és azt mondta: – Itt senki sem ismeri a Heimlich-féle fogást.

– Azt nem kellene minden szülőnek tudnia? Hogy lehet, hogy neked és Lisának gyerekeitek vannak, és nem tudjátok a Heimlich-fogást?

Apa a teletömött számra meredt.

– Balga módon azt hittük, hogy az utódaink megrágnák az ételt, mielőtt lenyelik.

– Tudod, hol kell hinni...?

– Igen. – Rám kacsintott, és visszatért az újsághoz. –
Hinni a templomban, szarni a vécén.

– Ne már, srácok! – Lisa bejött a konyhába, egyik karjában Logan, a másikban pedig Joel. – Kérhetném, hogy ne káromkodjunk a kicsik előtt?

– Nem voltak itt, amikor kimondta! – kiabáltam át teli szájjal a pult fölött.

– Egyébként pedig – folytatta apám, és még egyszer rám kacsintott – a *szar* nem is csúnya szó. Olyan, mint a kaki.

Elvgyorodtam, Lisa pedig úgy nézett rám, mintha azt kívánná, bárcsak eltűnnék.

Amióta általános iskolás koromban a szüleim elváltak, megosztott időben laktam Anyánál és Apánál, de leginkább olyan voltam, mint egy mindig úton lévő vándor. Mindketőtőlüknél. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Lisa nem az a tipikus gonosz mostoha volt. Egy óvodában dolgozott, boldoggá tette apámat, és nagyon jó anyukája volt a fiúknak. Csak mindig úgy éreztem, hogy az útjában vagyok.

Felkaptam a hátizsákomat és a kocsikulcsomat, elbúcsúztam egy hellóval, és már rohantam is az ajtó felé.

A nap ragyogott, bár a levegő fagyos volt, és az éjszaka folyamán kaptunk egy kis havazást, de úgy tűnt, Apa már lekaparta a szélvédőmet. A táskám mélyén megcsörrent a telefonom, és még épp időben elővettem, hogy lássam, Chris hív FaceTime-on.

Felvettem, és a két legjobb barátom vigyorgott vissza rám a kijelzőn, a harmadikosok folyosóján álló, piros szekrények

előtt. A telefonom repedt képernyőjén keresztül visszamosolyogtam a két, számomra legkedvesebb emberre.

Roxane-nak sötétbarna bőre volt, gyönyörű arccsontja, és olyan szempillái, amit a külvárosi anyukák hosszabbítással is csak nehezen érnek el. Chris nagy szemhéja barna szemet rejtett, makulátlan porcelánbőre és göndör fekete haja volt, amit mindig tökéletesen belőtt. Ha nem lennének valóban csodálatos emberek, nehéz lenne nem irigyelni őket a szerencsés külsejük miatt.

– Ti már a suliban vagytok? – kérdeztem.

– Igen, és találd ki, mit láttunk az előbb? – kérdezte Chris felhúzott szemöldökkel.

– Én akarom elmondani! – vágott a szavába Rox, és befurakodott elé a képernyőn.

– Én láttam, tehát én mondom. – Chris félrelökte őt az útból. – Josh már itt van, és láttam, hogy egy ajándéktáskát tett a szekrényébe.

Felsikoltottam és tapsikoltam, majd bepattantam az öreg Astro furgonba, amely apám szavaival élve „karakteres” volt.

– Nagyot vagy kicsit?

– Közepeset – mondta Chris, majd Rox is közbeszólt:

– Ami jó, mert a túl nagy csak egy vacak plüssállatot jelent, a túl kicsi pedig egy ingyen ölelésre szóló kupont. A közepes jó. A közepes az maga az álom.

Nevettem. A lelkesedésük boldoggá tett, mert egészen mostanáig Josh-ellenesek voltak. Azt mondták, úgy viselkedik, mintha mindenki másnál jobb lenne, de tudtam, hogy

csak azért, mert *úgy* nem igazán ismerik őt. Egyszerűen csak olyan okos és magabiztos volt, hogy néha félreértelmezték, és arrogánsnak tartották.

Remélhetőleg azóta már megváltozott a véleményük.

Rox barátja, Trey bukkant fel a háttérben, és integetett. Visszaintettem, majd befejeztem a hívást, letettem a telefont, beindítottam a furgont, és az iskola felé száguldottam. Finneas édesen dúdolt a hangszórókból, én pedig teljes hangerővel énekeltem a *Let's Fall in Love for the Night* sorait.

Alig vártam, hogy láthassam Josht. Nem volt hajlandó elárulni, mi az ajándékom, így fogalmam sem volt, mire számíthatok. Virág? Ékszer? Bár két teljes havi kávézói fizetésembe került, megvettem neki a Coach szíjat, amit az órájához akart. Igen, most emiatt nem volt lóvém, de belefér, ha látom majd, hogy felragyog az arca, amikor kinyitja a kis dobozt.

Az anyósülésen pittyent egyet a telefonom, és az első piros lámpánál rápillantottam.

Josh: BOLDOG VN-T. ITT VAGY MÁR? ÉS MIT SZERETNÉL
ELŐBB, VERSET VAGY AJÁNDÉKOT?

Én: VERSET, MINDENKÉPPEN.

Elmosolyodtam, a lámpa zöldre váltott. Ahogy végiggurultam a külvárosi környéken, a rádió (az ütött-kopott furgonomban még Bluetooth sem volt) valami sikoltozós, metálós

dalra váltott, ezért elkezdtem keresni egy olyan számot, ami méltó a jeles naphoz.

Billy Joel? Nem.

Green Day? Negatív.

Adele? Hmm... jó lehet...

Lenéztem a műszerfalra, hogy feltekerjem a hangerőt, majd felpillantottam, és észleltem, hogy az előttem haladó kisteherautó hirtelen lefékez. Ráléptem a fékre, de ahelyett, hogy megálltam volna, a kerekeim blokkoltak, és csúszni kezdtem. *Francia, francia, francia!*

Tehetetlen voltam. Belecsapódtam a teherautó hátuljába. Durván. Arra számítottam, hogy a mögöttem lévő autó belém jön, de szerencsére az még időben megállt.

Alig kaptam levegőt, és a szélvédőn kipillantva láttam, hogy a motorháztetőm teljesen felgyűrődött. A teherautó sofőrje kiszállt, ami remélhetőleg azt jelenti, hogy jól van. Felkaptam a telefonomat, kinyitottam az ajtót, és kiszálltam, hogy feltérképezem a károkat.

– Üzenetet írtál, ugye?

– Micsoda? – Felnéztem, és Nick Stark állt előttem, aki kémiaórán a laborpartnerem szokott lenni. – Nem, egyáltalán nem!

A tekintete a kezemben tartott telefonomra siklott, és felvonta a szemöldökét.

Mennyi esély volt rá, hogy olyasvalakivel koccanok, akit ismerek? És nemcsak hogy ismerem, de aki nem is igazán

szível engem. Úgy értem, igazából sosem volt velem bunkó, de barátságos sem.

Az első kémiaórán, amikor bemutatkoztam neki, ahelyett, hogy azt mondta volna, hogy „örvendek” vagy hogy „Nick vagyok”, csak nézett rám pár másodpercig, majd közölte, hogy „oké”, és nyomkodta tovább a telefonját. Amikor néhány hónappal ezelőtt véletlenül kiöntöttem az energiata-
lomat a laborasztalunkra, és bocsánatot kértem, nem azt mondta, hogy „semmi baj”, mint egy normális ember, Nick Stark egyenesen rám meredt, és fapofával így szólt: „Talán le kéne állnod a koffeinnel.”

Elég rejtélyes srác volt. Soha nem láttam őt az iskolán kívül, és nem igazán volt klikkje vagy baráti társasága, amiről tudtam volna. Még akkor sem volt elég információm, hogy rájöjjenek, hová lehetne őt besorolni, amikor már harmadikosok voltunk.

És ezt utáltam.

– Te álltál meg a forgalom kellős közepén – mondtam.

– Átszaladt előttem egy mókus – válaszolta szinte morgva.

– Figyelj, Nick. – Vettem egy mély lélegzetet, emlékeztettem magam kedvenc mantrámra – *Ura vagy a helyzetnek, ura vagy a helyzetnek* –, hátha segít. – Ne fogd a...

Hunyorított.

– Bocs, de te ki vagy?

Keresztbe fontam a karom, és én is hunyorítottam.

– Ez most komoly?

– Talán a Hazelwoodba jársz?

– A laborpartnered vagyok. – *Ez most szórakozik velem?* Soha nem beszélt túl sokat, néhány egy szótagos választ leszámítva, de azért mégis... – Egy asztalnál ülünk kémiaórán... Nem rémlik valami?

– Tényleg? – A tekintete úgy vándorolt végig az arcomon, mintha nem lenne biztos benne, hogy hihet-e nekem, vagy sem.

– Igen, én vagyok az! – Kezdttem elveszíteni a hidegvéremet, mert nagyon nagy terveim voltak erre a napra, ez az undok hülyegyerek meg hátráltatott a tökéletes Valentin-nap megvalósításában.

És nem is emlékszik rám, ami... Ez meg hogy lehet?

– Ugye, van biztosításod? – kérdezte.

– Ez hihetetlen – motyogtam, miközben a viharvert piros teherautóját néztem, amely hátulról semmivel sem tűnt rosszabbnak, mint az egész. – Nem úgy néz ki, mintha bármi sérülés lenne rajta. Legalábbis erről a feléről nézve nem.

– Kérem a biztosítási adatokat. – Felém nyújtotta a tenyerét, és várt. Legszívesebben fellöktem volna, amiért ilyen lekezelően viselkedik, de jóval magasabb volt nálam, és széles vállával nem úgy nézett ki, mintha könnyen kibillenne az egyensúlyából.

Így inkább behajoltam a kisbuszba, lekaptam a hátizsákomat az ülésről, majd kinyitottam a kesztyűtartót, és elővettem a kis mappát, amit aznap állítottam össze, amikor megkaptam az autót. A sárga jelöléshez lapoztam, a „Baleset

esetén” részhez, és kicsúszttam a biztosítási kártyát a védőtokból.

Elvette, és gyanakodva nézte.

– Egy jegyzetfüzetben tartod?

– Ez nem jegyzetfüzet, hanem vészhelyzeti mappa.

– Mi a különbség?

– Csak egy módszer, hogy mindent védve és rendszerezve tartsak.

– Mindent? – Ránézett a kötegelőre, és azt mondta: – Mi más van még benne?

– Autószerelők, vontatócégek és elsősegélynyújtás-utasítások listája. Tényleg kíváncsi vagy rá? – Kérdőn néztem rá.

Nick öt másodpercig bámult rám, mielőtt mordult egyet, ami úgy hangzott, mint az *atyavilág, dehogy!*, majd elvette a telefonját, és befényképezte a biztosítási adataimat. Ezután ragaszkodott hozzá, hogy kihívja a rendőrséget, amikor a kocsim füstölni kezdett. Erősködtem, hogy az autóm vezethető – a francba, hiszen be kell érnem a suliba, és meg kell hallgatnom a verset –, amikor hirtelen lángolni kezdett a motor, és végül a tűzoltóknak kellett eloltaniuk.

Apám meg fog ölni...

Aztán anyám ízekre szedi a holttestemet, míg végül nem marad belőlem semmi.

És az első nagyszünetig esélyem sem lesz Josh versére.

– Tessék. – Nick ellépett a kocsija mellől, és odanyújtotta a kabátját. – Tudom, hogy nem illik a ruhádhoz, de meleg.

Nemet akartam mondani, mert őt hibáztattam ezért a katasztrófáért, de *fúztam*. A klasszikus rózsaszín Ralph Lauren miniruhám túl cuki volt ahhoz, hogy kabáttal takarjam el, bár ez még azelőtt volt érvényes, hogy a hidegben ácsorogva végig kellett néznem, ahogy máglyává változik a járgányom.

– Köszönöm – mondtam, miközben belebújtam a nekem majdnem térdig érő, katonazöld kabátba.

Nick keresztbe fonta a karját, és szemügyre vette a helyszínt, ahol a mentőalakulatok a roncsokat takarították.

– Legalább elmondhatod magadról, hogy van egy roncsautód.

– Egy régi autóm, akarod mondani – vágtam vissza, bár utáltam a béna furgonomat. Csak volt valami Nick hozzáállásában – és abban, hogy nem ismert meg –, ami arra készítette, hogy vitatkozzak vele.

– Jól vagy amúgy? – kérdezte még mindig keresztbe font karral.

– Csodálatosan – feleltem erőltetett mosollyal.

Lenéztem a telefonomra. Semmi értesítés. A szüleim sem vették fel, amikor próbáltam elérni őket, ami nem volt meglepő. Nagyon szerettem volna üzeni Joshnak, de az aztán végképp nem hiányzott, hogy Nicknek erről eszébe jusson, hogy talán nem az utat figyeltem, amikor belementem.

A rendőr gyorsan odaért a tűzoltók után, és viszonylag kedves volt, amikor megírta az idézést, ami miatt otthon kinezett nekem egy büntetés.

Francia!

Nick rám nézett, amikor a vontató eltűnt a furgonossal.

– Elvigyelek? Úgy értem, ugyanarra a helyre megyünk, és te *így* nézel ki.

Lenéztem a csupasz lábamra és a barna bőrcsizmámra, összeszorítottam a fogamat, hogy ne hallatsszon, ahogy vacogok.

– Hogy?

– Nevetségesen.

– *Hé!*

– Nem az ízlésedet akartam kétségbe vonni – elvigyordott az arckifejezésem láttán –, pont úgy nézel ki, mint egy... Öhm... *lovaspóló-játékos barátnője*, ne aggódj. Csak a csupasz lábadra utaltam, és arra, hogy kábé mínusz húsz fok van. Autó? Tehát?

Nyeltem egyet, és a kabátgallérba temettem a megfagyott orromat. Hideg- és motorolajszaga volt.

– Hm, oké. Rendben.

– Úgy érted, *köszönöm?*

Ezen tényleg elmosolyodtam egy kicsit.

– Nagyon köszönöm, csodálatos megmentőm.

– Ez már jobban hangzik.

Beszálltam a teherautójába, becsaptam a nehéz ajtót, és becsatoltam a biztonsági övet. A motor hangosan felhörrent, mielőtt Nick kikapcsolta a vészvillogót, és elindult a gimi felé. Fogalmam sincs, melyik dühös zenekart bömböltette abban az elavult hifiben, de borzalmas volt, és túl hangos.

– Mi ez? – Lehalkítottam a zenét, és megfagyott ujjaimat a szellőző elé tartottam, amelyből egyenletesen áramlott a meleg levegő.

– Ha a zenére célszol, az Metallica. Hogyhogy nem ismered?

– Talán mert van ízlésem, és nem százéves vagyok?

– Akkor *te* milyen zenét hallgatsz az autódban, laborpartner? – kérdezte vigyorogva.

Mostanában például imádtam a Fleetwood Mac *Rumours* című albumát, de inkább megvontam a vállam, és csak annyit feleltem:

– Leginkább rádiót hallgatok.

– Te szegény, minőségi zenére éhes lány.

– Ebben az esetben inkább szegény, érthetetlen hörgéssel sanyargatott lány.

– Csak hallgasd! – Feltekerte a hangerőt, és rám mosolygott. – Jó átérezni a dühüket, nem? Érezd, Bunsen-égő, szívd csak magadba.

– Jól vagyok. – *Bunsen-égő*. Megráztam a fejem, de nem tudtam visszatartani a mosolyt, miközben a „blackened” szót üvöltötte a Metallica. – Inkább kilélegzem a saját dühömet, köszönöm.

Egy perc múlva újból lehalkította a zenét, és amikor a sulihoz értünk, indexelt. A kormány melletti sebváltót kettesbe pattintotta a kanyarhoz, és nem tudtam visszafogni a lelkesedésemet.

– Ez egy háromsebességes kézi váltó? – kérdeztem.

Összevonta a szemöldökét.

– Te meg honnan ismered a háromsebességes váltót?
Karba tettem a kezem, és elég lazának éreztem magam.

– Sok mindent tudok.

Kajánul elvigyorodott.

– Hát, ezt mindenképpen jó tudni.

Azt hitte, hogy flörtölök?

– Nem *úgy* értettem.

Erre leplezetlenül, pofátlanul csak egy ha-ha-hával reagált.

Égett az arcom.

– Apámnak volt egy ilyen autója. Felejtsd el – tettem hozzá.

Befordult a harmadikosok parkolójába.

– Ő tanított meg vezetni?

– Mi? – Lenyúltam, és elővettem a szájfényemet a háti-zsákomból.

– Kézi váltós autót. Apád tanított meg vezetni?

– Nem. – Lehúztam a napellenzőjét, és végighúztam a szájfényt az ajkamon. Eszembe jutott, apám hányszor ígérte meg, hogy megtanít, de végül túlságosan lefoglalta a munka és az ikrek, és soha nem lett belőle semmi.

– Az nagy kár. – A teherautó kifarolt, ahogy megfordult az első sor végén. – Jó lenne, ha mindenki tudna kézi váltóval vezetni.

Igen, jó lenne. Visszahajtottam a napellenzőt, és elképzeltem apám Porschéjának a váltóját, azt a több évtizedes pro-

jektautót, amiről mindig azt mondta, hogy majd az enyém lesz, ha elkészül.

Három éve fejezte be.

– Egyébként szóltál már a szüleidnek, hogy kigyulladt az autód? – Oldalra pillantott, a telefonomra, mintha arra várt volna, hogy elkezdjek üzenetet írni.

Kinézttem az ablakon. Az, hogy se anyám, se apám nem hívott vissza, bizonyos szempontból jól jött, mert így kaptam még egy kis időt ebben a mérhetetlen zűrzavarban, amelybe éppen belekeveredtem. De azért fáj egy kicsit, hogy nem is érdeklí ők, miért telefonálgatok, amikor pedig az iskolában kellene lennem. Ahelyett, hogy megmagyaráztam volna neki ezeket a bonyolult érzelmeket, csak annyit válaszoltam:

– Nem, gondoltam, legyen inkább meglepetés.

– Jó döntés. – Megállt egy hóval borított helyen, én pedig emlékeztettem magam, hogy még mindig Valentin-nap van. Lehet, hogy nincs kocsim, és a szüleim is kiakadnak majd, de néhány perc múlva találkozom végre Joshsal. Verset fog olvasni nekem, átadja az ajándékomat, én pedig ki Mondom azt a varázslatos szót, és minden más probléma megszűnik.

– Nos – mondtam, és kinyitottam az ajtót, miután megállt, és leállította a motort. – Boldog Valentin-napot kívánok!

– Bassza meg! – szaladt ki Nick száján, és úgy formálta a szavakat, mintha legalábbis sikeres kasztrációt kívántam

volna neki, majd kiszállt, és becsapta az ajtót. – Kurvára utá-
lom ezt a napot!

Én is kiszálltam az autóból, levettem a kabátját, és oda-
tartottam neki, amikor észbe kapott.

– Hát, akkor csak legyen jó napod, szerintem.

– Jó – mondta, és bedobta a kabátot a jármű hátuljába.

– Kösz!